

saadanne Argumenter med, thi man bliver let tilbøjelig til at glemme de saa gode Grunde over de mangfoldige simple, som han anførte. Jeg maa oprigtig tilstaae, at da Sagen kom først for her i Thinget, ansaae jeg det for en ligefrem Forglemmelse eller Feiltagelse, at der med Hensyn til Stilen af de Bygninger, der vare projekterede, ikke var taget Hensyn enten til Universitetsbibliotheksbygningen eller til den gamle Universitetsbygning; jeg antog det for en ligefrem og givne Sag, at saasnart man gjorde opmærksom derpaa, ligegyldigt fra hvilken Side det kom, vilde man svare: Ja, det er i Grunden rigtigt, vi maae indrette Bygningen saa hensigtsmæssig, som vi kunne, med saa megen Plads som muligt, men vi bør tillige tage Hensyn til, at vi ikke ved alene at see hen hertil begaae en stor Vandalisme. Thi det maa være mig tilladt at sige, at det vilde være en stor Vandalisme at opføre en af Universitetsfirskantens Fløje, hvad enten det nu er imod Nørregade eller imod Krystalgade, i en heelt ny arkitektonisk Stil, en Vandalisme, som Fremtiden nok skal vide at bedømme, selv om Nutiden troer at kunne overse den. Den ærede Ordfører sagde, at man ikke vilde kunne see Bygningen efter Projekt Nr. 1. Er det et Argument at komme med her? Man skulde ikke kunne see, at den Bygning, man vil opføre, fordi den ligger noget ind fra Gaden, er af en ganske anden Stil end enten Universitetsbibliotheks- eller den gamle Universitetsbygning! Man maatte jo være blind for ikke at kunne see det, og ialtselv inde i Universitetsgaarden vil der være Veilighed til at see samtlige tre Stile ved Siden af hinanden. Men hvorfor kan man ikke komme til den simple Ting at sige, at med Hensyn til Spørgsmaalet om Museets Indretning, om Pladsen, om Lokalernes Fordeling, om alle disse mangfoldige Ting bør man overlade det til de Sagkyndige, som ere de paa-gjældende Museers Bestyrere, at fatte Beslutning, og at vi bør underordne os i saa Henseende, men at vi derfor meget godt kunne gjøre den Forbring gjældende, at det Udvendige af Bygningen skal være saaledes, at den nogenlunde harmonerer med sine Omgivelser. Det er en stor Feiltagelse, naar det er sagt af den ærede Rigsdagsmand foran mig (Tscherning),

at enhver Bygning maatte søge at være et Udtryk af sin Bestemmelse, og at derfor Bibliotheksbygningen og Museumsbygningen ikke kunde være eens. Jeg kan ikke see, at der er det Allermindste, der taler for en saadan Anskuelse; jeg seer ikke, hvorfor det skulde være umuligt at tilvejebringe, om man vil, en rektangulær Bygning, som i alle Henseender svarede enten til den gamle eller til den nye Universitetsbygning. Enhver arkitektonisk Stil lader sig anvende til en hvilkenkomhelst Bygning og i et hvilketkomhelst Diemed, men ganske vist er den ikke overalt lige hensigtsmæssig; det vilde f. Ex. neppe falde Nogen ind at opføre en Svinesti i Form af et græst Tempel, eller at opføre en Privatbygning i en af Smaagaderne i gothisk Stil, men man har dog Exempler paa begge Dele; der er græste Svinestier og gothiske Privatbuse. Men vi ønske jo slet ikke, at Hensigtsmæssigheden skal sættes tilside ved denne Bygning, som vi nu staae i Begreb med at bevilge Penge til at opføre. Vi bede kun om, at der maa blive taget noget Hensyn ogsaa til den kunstneriske Side af Sagen. Nu veed jeg meget vel, at det er en Side, som ikke her er overvættets populær, og jeg lagde ogsaa godt Mærke til, at den ærede Ordfører troede at have sagt noget Afgjørende, naar han kunde laste mig ikke blot et „Pakhuus“, men tillige en „Kunstgjender“ i Hovedet, rejsom om det var saa forfærdeligt, at Nogen her vovede at have en Mening om et saadant kunstnerisk Spørgsmaal. Jeg udgiver mig ikke for at være Kunstgjender (Tscherning: Hør!); ligesaa lidt som den ærede Rigsdagsmand for Holbøl Amts 2den Valgkreds (Tscherning), som slet ikke anerkjender, at der eksisterer Noget, der hedder Kunst, og ligesaa lidt som den ærede Ordfører, men er det da saa uberettiget, at man ved at omtale dette Forhold paaviser, hvad der kan siges for og imod? Det forekommer mig, at det Aligeste, vi kunne gjøre, er at lade Ministeren raade for denne Sag, og at sætte ham istand til — hvad der ikke saalæd kan gjøres af os her — at tage det Hensyn, der hidtil er blevet overseet. Jeg troer ikke, at det er overseet forsættigt fra Ministerens Side; jeg veed ikke, hvorledes det er gaaet til, at en saa fortrinlig og dygtig Kunstner som den, der